

Cảm Ơn Người Đi Ngang

Người đi như mùa Thu, yếu ớt hay yếu điệu? Người đi như ai níu mà tà áo không bay? Hỡi người đi ngang đây nói chi mà hoa nở? Hoa vàng màu nhung nhớ, người ơi người đừng xa...

Lúc đó là chiều tà, trăng thượng tuần đã hiện. Người là niềm lưu luyến nên gió chỉ run cây chớ chưa làm cây ngã, chớ chưa làm cây nghiêng. Những chiếc lá làm duyên giống như hoa buổi sáng, hay vì tôi lãng mạn sóng đùa dưới chân người...

Trăng thượng tuần đang rơi giọt mù sương từng giọt, nhẹ như lời thánh thót trong rừng xanh chim xanh, trong rừng xanh mong manh mây quanh đèo Ngoạn Mục nhẹ nhàng rồi lẫn khuất trong rừng xanh long lanh giọt trăng hay giọt lệ?

*

Người ơi người thương nhé áo người nhẹ hay tơ mà buồn trong bài thơ nghe mờ mờ con mắt? Người ơi người có thật hay người là cái duyên chỉ ở những nàng Tiên ngàn năm đời loáng thoáng? Tôi chờ người không nản, cảm ơn một chiều Thu...

Người ơi người đang đâu mà trái tim tôi lạnh mà đường chiều hiu quạnh chỉ mù sương mù sương...Người đang trên rẫy nương hay bên sườn núi dốc? Con chim bay đường dọc về rừng nao xa xăm? Người ơi người là trăng nên vàng Thu héo lá? Người ơi người, chuyện lạ...anh yêu em bao giờ?

Ôi chao đó là Thơ? Tôi cảm chẳng nước mắt? Người đi ngang. Phảng phất. Áo lụa tơ sương vàng...Trời ơi tôi yêu nàng con chim xanh trên núi!

Trần Văn Lệ